

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 72Ek/713/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118267876
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Ing. Mgr. Zuzana Dinková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6118267876.5

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, proti povinnému: B. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q., prechodne bytom O. XXXX/X, XXX XX R. R., o vymoženie 3.119,21 eur s príslušenstvom, vykonávanej súdnou exekútkou: JUDr. Lucia Hulina Gasper, Exekútorský úrad so sídlom M. R. Štefánika 44, 977 01 Brezno, pod sp. zn. 408EX 69/19, rozhodujúc o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 72Ek/713/2018 zo dňa 15. júla 2019, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 72Ek/713/2018 zo dňa 15. júla 2019 **z a m i e t a.**

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 20.04.2018 domáhal od povinného vymoženiu pohľadávky vo výške 3.119,21 eur na základe vykonateľného exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku vydaného dňa 24.07.2017 Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre Arbitráž pod sp. zn. SRSAspA 00876/17. Dňa 24.01.2019 poveril súd vykonaním exekúcie súdnu exekútku.

2. Vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. 72Ek/713/2018 zo dňa 15.7.2019 zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie v zmysle § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení od 1.4.2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) z dôvodu, že nezistil dôvod na zastavenie exekúcie. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 61k ods. 1, § 61l ods. 3, § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, na ust. § 3 ods. 1-5, § 41 ods. 1, 2, § 45 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSRK“) a vecne tým, že povinný nepreukázal súdu dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Súd konštatoval, že konanie pred rozhodcovským súdom prebiehalo podľa ustanovení ZoSRK a nie podľa ustanovení zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, na ktoré sa povinný odvolával. Vyšší súdny úradník poukázal na limity ochrany spotrebiteľa, kedy ochrana spotrebiteľa je založená a rozsahom upravená zákonom a preto ani spotrebiteľa nemožno chrániť v neobmedzenom rozsahu. Napádanú rozhodcovskú zmluvu súd vyhodnotil ako platnú, individuálne dojednanú a obsahujúcu poučenie v zmysle ust. § § 3 ods. 3 písm. e) ZoSRK, v dôsledku čoho nebolo možné na ňu aplikovať ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka o neprijateľných zmluvných podmienkach v spotrebiteľskej zmluve spôsobujúcich jej absolútnu neplatnosť. Takto vyhodnotená platná rozhodcovská doložka založila právomoc rozhodcovského súdu konať. K námietke povinného ohľadom nespôsobilosti exekučného titulu z dôvodu jeho obchádzania zákona a priečenia sa dobrým mravom vyšší súdny úradník uviedol, že exekučný súd nie je oprávnený preskúmať dotknutý exekučný titul, prípadne správnosť a výšku priznanej pohľadávky v exekučnom titule, pretože s uvedenými skutočnosťami sa už vysporiadal rozhodcovský súd v exekučnom titule, pričom oprávneným predložený rozhodcovský

rozsudok je riadnym exekučným titulom v zmysle § 45 Exekučného poriadku v spojení s § 41 ods. 1 a 2 ZoSRK. Súd nezistil povinným tvrdený rozpor exekučného titulu so zákonom, ani porušenie základného práva povinného na súdnu ochranu.

3. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podal povinný v zákonom stanovenej lehote dňa 2.8.2019 sťažnosť, ktorou žiadal zastaviť exekúciu a zaviazal oprávneného na náhradu trov konania a na náhradu trov exekúcie. Sťažnosť odôvodnil tým, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho posúdenia veci. Argumentoval tým, že v súlade so zásadou právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania by mal súd prihliadnuť na rozhodnutia, kde v rovnakých prípadoch (exekučnými titulmi boli rozhodcovské rozsudky), exekučné sudy zamietli návrhy na vykonanie exekúcie. Povinný odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/382/2013, na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoE/175/2012, 4CoE/37/2017, 17Co/919/2015, 43CoE/372/2013, 15CoE/368/2011, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoE/210/2012, 17Co/123/2014, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 CoE/308/2011, 10CoE/326/2010, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/352/2009, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 21CoE/211/2016, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8CoE/21/2015, 2CoE/25/2015, Okresného súdu Prešov sp. zn. 12C/141/2010, 7C/180/2014, Okresného súdu Zvolen sp. zn. 21Er/1390/2009, Okresného súdu Trenčín sp. zn. 11C/91/2009, Okresného súdu Čadca sp. zn. 2Er/718/2014, Okresného súdu Lučenec sp. zn. 5Er/642/2009, Okresného súdu Humenné sp. zn. 15Er/518/2011, 12Er/384/2011, 5C/285/2013, Okresného súdu Michalovce sp. zn. 23Er/329/2015, 15Er/761/2014, Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/261/2017, Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 10Er/899/2013, 5Er/1342/2014, Okresného súdu Brezno sp. zn. 6Er/28/52008, Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2011, 6Cdo/1/2012, 6M Cdo/9/2012, Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 55/2011.

4. Oprávnený sa k sťažnosti povinného vyjadril tak, že sa v plnej miere stotožňuje s rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka, považuje ho za správne a žiada ho potvrdiť.

5. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

7. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

8. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

9. Podľa § 245 CSP v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

10. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

11. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

12. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

13. Súd po zistení, že sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané, proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná, po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti, preskúmal napadnuté uznesenie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. Súd

dospel k záveru, že napadnuté uznesenie treba považovať za správne a námietky voči nemu zo strany povinného uvedené v sťažnosti tak logicky za nedôvodné. Súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka a v podrobnostiach naň odkazuje. Napriek zneniu ustanovenia zákona citovaného v bode 6 odôvodnenia tohto rozhodnutia, s poukazom na nesúhlas povinného prezentovaný v sťažnosti, sa súd nad rámec zákona vypořádaval s najdôležitejšími dôvodmi uvádzanými v sťažnosti.

14. Povinný sťažnosť postavil na princípe právnej istoty, podľa ktorého sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď. Ide o predvídateľnosť práva, čo má za následok rozhodovanie všeobecných súdov v identických veciach rovnako. Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. n. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Súd preto preskúmal rozhodnutia, na ktoré odkazoval povinný, pričom dospel k záveru, že povinným predkladané rozhodnutia neprezentujú rovnakú ani analogickú skutkovú situáciu než tá, ktorá je v tomto exekučnom konaní. V zmysle uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 99/2018 zo dňa 9.2.2018, keďže nie je splnená existencia rovnakého alebo analogického skutkového stavu v rozhodnutiach predkladaných povinným, nie je splnený základný predpoklad na to, aby exekučný súd na účel dodržania princípu právnej istoty musel dať rovnakú odpoveď na určitú právnu otázku. Vyšší súdny úradník správne vyhodnotil, že v tomto exekučnom konaní je podkladom pre vykonanie exekúcie rozhodcovský rozsudok, ktorého vydaniu predchádzalo konanie pred rozhodcovským súdom prebiehajúce podľa ustanovení zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a nie podľa ustanovení zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, na ktoré sa povinný odvolával a na ktoré sa vzťahujú všetky povinným predkladané rozhodnutia. V minulosti došlo k nepriaznivým skúsenostiam s rozhodcovskými súdmi pri rozhodovaní spotrebiteľských sporov, keďže spotrebiteľské spory mohli rozhodovať všetky rozhodcovské súdy a rozhodcovia nemuseli spĺňať osobitné kvalifikačné predpoklady, čím v mnohých prípadoch dochádzalo k tomu, že spotrebiteľia nemali vedomosť o riešení ich sporu pred rozhodcovským súdom, spory neboli rozhodované objektívne, nezávisle a nestranne, a tak bolo potrebné riešiť ochranu spotrebiteľov až následne v exekučnom konaní. Preto bol Národnou radou SR prijatý nový zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní s ustanovením osobitných podmienok pre rozhodcov, pre spotrebiteľské rozhodcovské súdy a pre samotné spotrebiteľské rozhodcovské konanie. Jeho prijatím bolo dosiahnutie cieľa zabezpečiť a garantovať ochranu spotrebiteľa v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Zákon nastavil prísne pravidlá pre zriaďovanie spotrebiteľských rozhodcovských súdov a pre vymenovanie rozhodcov so zámerom byť zárukou rešpektovania práv spotrebiteľa. Aby nedochádzalo k zneužívaniu silnejšieho postavenia dodávateľa, právne predpisy regulovali postavenie dodávateľa a spotrebiteľa, tieto obsahujú prísne pravidlá pri uzatváraní zmlúv, dodávateľovi sa v nich zakazujú používať neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú definované v zákone a spotrebiteľa chránia aj procesné predpisy, ktoré upravujú konanie pred všeobecným súdom, ako aj konanie pred spotrebiteľským rozhodcovským súdom. S poukazom na uvedené, keďže rozhodcovská zmluva bola podpísaná dňa 3.11.2015, teda už za účinnosti zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ktorý nastavil prísne kritériá, ktoré musia spotrebiteľské rozhodcovské súdy a ich rozhodcovia spĺňať, má súd za to, že vyšší súdny úradník správne vyhodnotil rozhodcovskú zmluvu ako platnú, ktorá založila právomoc rozhodcovského súdu konať a rozhodnúť a že oprávneným predložený rozhodcovský rozsudok je riadnym exekučným titulom v zmysle § 45 Exekučného poriadku v spojení s § 41 ods. 1 a 2 ZoSRK, pričom súd nezistil povinným tvrdený rozpor exekučného titulu so zákonom, ani porušenie základného práva povinného na súdnu ochranu.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené závery súd rozhodol tak ako vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 72Ek/713/2018 zo dňa 15.7.2019 ako nedôvodnú zamietol.

16. O trovách sťažnostného konania súd nerozhodoval, keďže tieto neboli účastníkmi konania uplatnené.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie.